

Az Isten-keresés ignáci módjáról

A lényeg: „ahol Isten inkább feltárja önmagát”

Az imádságról szóló egyik legjelentősebb írás Ignác 1548. szeptember 20-án, Rómából írt levele Francisco de Borja herceghez. Talán ez a legfontosabb üzenete: bár az imádságnak különböző szintjei vannak és a magasabb szintek tökéletesebbek, mégis hangsúlyozza Ignác, „az a része a sokkal jobb mindenki számára, ahol Isten, a mi Urunk jobban közli magát” (BU 248).

Nagyon lényeges ez a kijelentés. Az imádság végső soron csak egy dologról szól, bibliai értelemben mondhatnánk, hogy „az egyetlen szükséges dologról”, Isten önközléséről.

Ignác lelkigyakorlatos könyvének egyik csúcspontjában – a „szemlélődés a szeretet elnyerésére” (Lgy 230–237) – kifejti, hogy a szeretet az egymással való kommunikációban áll. Számára Isten teljesen kommunikatív: önmagát adja az egész teremtésben, „a különleges adományok kapott jótéteményeiben”, a megváltásban, a remény–hit–szeretet ajándékaiban. És ezekben, Ignác szerint, Isten csak azt akarja megmutatni, hogy ő „kinyilatkoztatja magát nekem (...), annyit akar adni, amennyit csak tud” (EB 234). Egyedül ez az, ami betölti az embert, ahogyan Ignác fogalmaz a lelkigyakorlatos könyvének záró imájában: „csak a te szeretetedet és kegyelmedet add, és ez elég nekem” (Lgy 234).

...indulj el az ima különböző útjain, próbáld ki, melyik úton haladsz a leginkább...

Figyelem az Istennel való kapcsolatra

Az elmondottakból világossá válik, hogy semmi sem olyan fontos és hasznos az imádság útján, mint az, hogy az elmélkedés idején megkérdezzük magunktól: Hol van Isten? Hogyan kommunikál velem? Mikor sejtettem meg valamit róla? Mikor küzdöttem meg talán vele? Hogyan keressem őt?

Egy másik, Francisco de Borjához írt levelében Ignác egyetemes útmutatást ad az Isten keresésére. Meggyőződése, hogy „azok a személyek, akik kilépnek önmagukból, és belépnek Teremtőjükbe és Urukba, állandó áhítatot, figyelmet és vigasztalást tapasztalnak, és érzik, hogy minden teremtett dologban ott van a mi örökkévaló javunk, aki mindennek létet ad és megőrzi őket végtelen lényé és bennük való jelenléte által (BU 104). Ha Isten így van jelen mindenben, akkor az ember imája nem lehet más, mint az, hogy szerető figyelemmel keresse és megtalálja őt mindenben.

Kipróbálni az ima különböző útjait

Az imádságról szóló alapüzenet – nézd meg, hogy Isten hol közli, hogyan kommunikálja önmagát számodra a leginkább – rögtön tartalmaz egy másodikat is: indulj el az ima különböző útjain, próbáld ki, melyik úton haladsz a leginkább. Ignác hangsúlyozza: „sokat segít, ha sokféleképpen keresed és kipróbálsz”, így találod meg azt az utat Istenhez, amely téged „ebben az életben örömtelibbé, boldogabbá tesz” (BU 248).

Eleinte ez egyszerűen azt jelentheti, hogy rákérdezek: Hogyan néz ki az én imám? Milyen imamódokat ismertem eddig? Hogyan érzem magam ezzel kapcsolatban? Érzek-e vonzalmat egy imamód iránt? Találkoztam-e egy imacsoporthal, találtam-e egy hasznos könyvet?

Az imádkozásnak sok neve és sokféle módja van: a gyermekkori rímes esti ima, a liturgikus imák, a Miatyánk, a Jézus-ima, a Szentírás-meditáció, a dicsőítés és hálaadás, a szív szabad imája, a röpimák, a csendes létezés, a szavak nélküli imádkozás, a szemlélődő imádkozás, ima a légzéssel, a rózsafüzér és így tovább. Ignác maga is nagy „kísérletező” volt, olyan valaki, aki élete során sok mindent kipróbált, így az imádság terén is, amíg rájött, hogy mi az a valami, ami növekedni akar benne. Imaéletünk jó mottója lehetne: éber észlelése annak, ami kibontakozni akar.

Isten megtalálásának könnyedsége

Szinte lélegzetelállító tanúságtételt találunk Ignác Isten-kereséséről *A zarándok* című könyv végén, amelyben Ignác visszaemlékezéseiről olvashatunk. Néhány évvel halála előtt, amely 65 éves korában következett be, azt mondja, hogy „egyre jobban és jobban nőtt az áhítata, vagyis az a könnyedség, amellyel Istennel kapcsolatba került, és ez most nagyobb volt, mint egész életében valaha. Mindig és minden órában, amikor meg akarta találni őt, meg tudta találni” (ZN 99).

Bátorító ez a tanúságtétel? Kísérthet a gondolat, hogy ez csak a szenteknek való, de nekünk, hétköznapi keresztényeknek nem... Vagy arra hív bennünket, hogy ne csak akkor keressük Isten közelségét, amikor nehézségben vagyunk, amikor harcolunk az étellel, hanem a fényben, a csendben, egy szelíd lélegzetvételben, lényem mélyén... Az imádkozás talán azt is jelenti, hogy a szív csendes lüktetésére figyelünk. Egyszerűen. Könnyedséggel.

Útra való:

- *Próbáld ki egy hétig, hogy minden nap, a számodra legmegfelelőbb időpontban, felteszed a kérdést és elidőzöl pár percig: Hogyan közölte velem Isten önmagát az elmúlt órákban?*

Darvas Piroska sa